

днесъ. Всичко живо на работа. Само така се печелятъ войни. Само така се постига национално обединение.

З. — Браво, госпожа Роза, браво. — Роза, Веса и Магда излизатъ откъмъ свода, а Зафировъ притваря следъ тѣхъ малко вратитѣ.

З. — Къмъ Боровъ, следъ като сѣдатъ: — Разправи! Какъ си напусналъ фронта и си дошелъ тука?

Б. — Не питай. Следъ страшни патила. Нашето опълчение го хвърлиха два пѣти въ боя, догдето се разбиятъ главнитѣ сили на противника.

З. — Така трѣбваше да стане.

Б. — Всичко хубаво, брате мой, но... да не е човѣкъ тамъ. Тази война се води съ небивало ожесточение — и отъ насъ и отъ противника. Въ първитѣ дни фронтътъ бѣ просто адъ.

З. — Е, да, война е, разбира се, но... ти нѣщо въ отпускъ тукъ, или какво?

Б. — Азъ ли? Азъ се отървахъ.

З. — Тѣй ли? Какъ?

Б. — По членъ 23, заради синоветѣ, които сж на фронта, но които сжщо не сж зле. На служба сж въ тилловитѣ части.

З. — Дяволъ да те вземе. Добре си наредилъ тогава работата си.

Б. — Твърде добре. Но знаешъ ли, че азъ видѣхъ твоя Митко на фронта?

З. — Видѣ Митко? Где го видѣ?

Б. — Срегнахме се, когато нашето опълчение отиваше да подкрепи тѣхнитѣ разбити части, но... то... горкото момче! Защо се не погрижишъ за него, да се прехвърли нейде въ по-безопасни военни зони?

З. — Какъ? Да го отдѣля отъ боевия фронтъ ли? Не, той трѣбва да знае, че е синъ на поборника Зафировъ. Той трѣбва да изпълни дълга си къмъ отечеството си, така, както го е изпълнилъ баща му. Но ти не го знаешъ, какъвъ герой е той. Пъкъ и бива ли да се нарича момче, когато щѣхме да го женимъ вече?

Б. — Да го жените? Че на гледъ той самиятъ е още като момиче, толкова младъ ми се видѣ на фронта.